

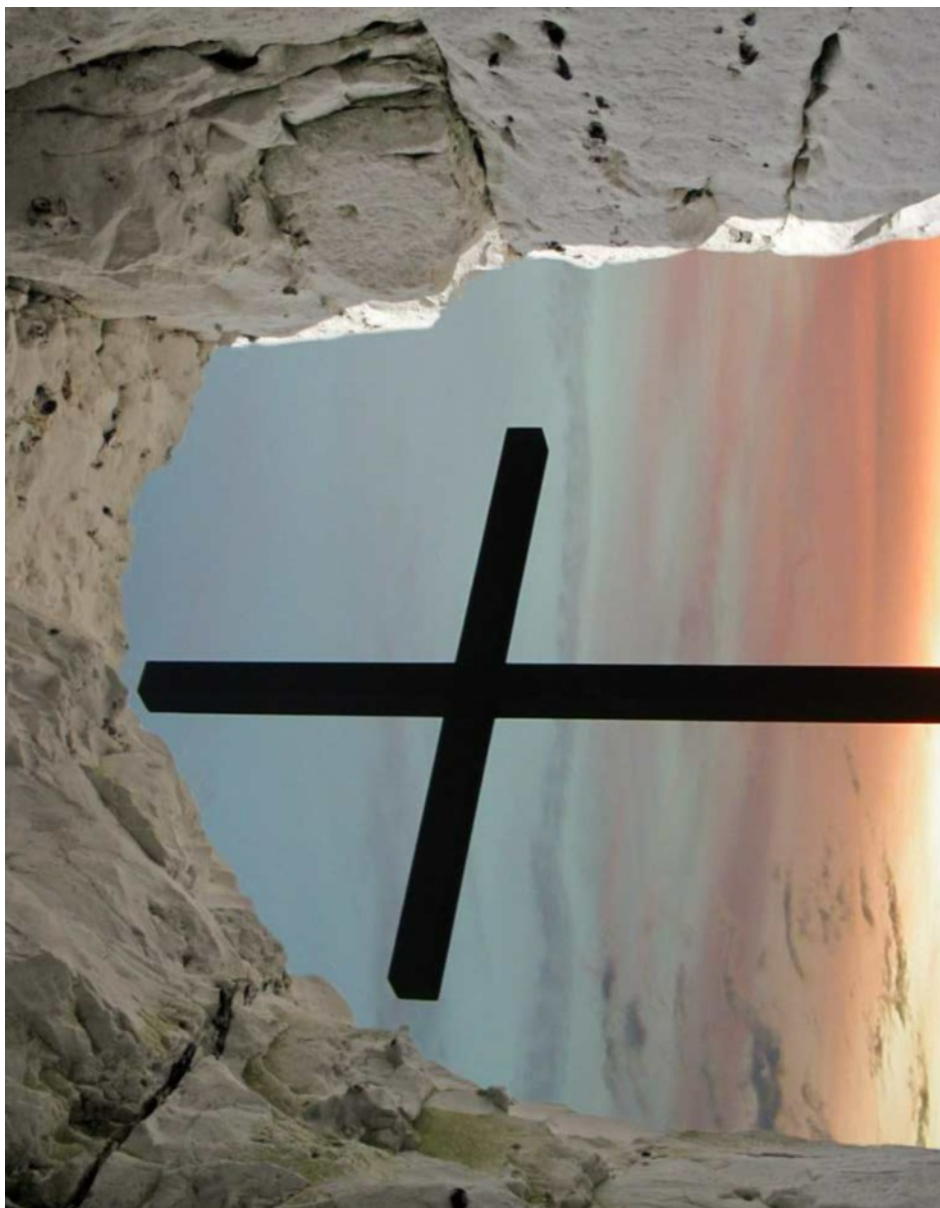
www.zvon.info

ZVON

DUBEN / APRIL

2019

časopis krajanské rodiny v New Yorku

OUR LADY QUEEN of Martyrs, farnost, ve které působím, prožila krásnou duchovní obnovu, kterou vedl otec Gerry Fitzsimmons, člen Montfortské Mariiny Společnosti (SMM). Duchovní obnova začala v neděli při nedělních kázáních a potom pokračovala každý den hodinovou večerní přednáškou až do čtvrtka. Otec Gerry k nám promlouval ze srdce a krásnými příběhy doplňoval biblické texty. Poslední den jsme slavili večerní mši svatou a jeho promluva se dotýkala tajemství mše svaté. Četlo se evangelium o učednících, kteří se ubírali do Emauz a na této cestě se k nim připojuje Ježíš (Lk 24, 13-35). Tuto biblickou událost rozdělil otec Gerry na tři stupně poznání. V prvním stupni hovoří učedníci o všem, co ví o Ježíši Kristu. Jak byli svědky zázraků a jak poslouchali jeho úžasné učení. Jsou však smutní, že tu Ježíš už není - zemřel. Pak se však ujímá slova Ježíš a vysvětluje jim hlouběji, co se na něho vztahuje ze Starého zákona, proroctví atd. Vysvětluje jim důležitost jeho utrpení... A jejich srdce začíná hořet. *Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“* Ale to není ještě všechno. Vrcholným setkáním s Ježíšem je LÁMÁNÍ CHLEBA. *Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali Ho; ale On zmizel jejich zrakům.*

Poznali Ježíše při mši svaté. To je to největší tajemství Božího setkání s člověkem. Otec Gerry nám pak připomněl, co je nám lidem nejvíce vlastní, pokaždé když se setkáme s rodinou, když oslavujeme nějaké výročí, úspěch, nebo také rozloučení. Pořádáme slavnostní hostinu, jídlo, setkání u jednoho stolu. Bůh nám toto vše také zanechal při mši svaté, zde jsme kolem jednoho stolu “oltáře”, jíme duchovní jídlo a pijeme duchovní nápoj. Ježíš se nám dává za pokrm, my si připomínáme jeho smrt a vzkříšení. Nic geniálnějšího Bůh nemohl vymyslet.

Radost ze vzkříšeného Pána, ať je s Vámi neustále.

Milí přátelé, přeji Vám příjemnou a ničím nerušenou četbu.

ve Forest Hills
26. března 2019
Váš Fr. Antonín

JESUS WENT INTO THE TEMPLE AND BOLDLY DROVE OUT THOSE THAT BOUGHT AND SOLD. AND WHEN ALL WAS CLEARED, THERE WAS NOBODY LEFT BUT JESUS. OBSERVE THIS, FOR IT IS THE SAME WITH US: WHEN HE IS ALONE HE IS ABLE TO SPEAK IN THE TEMPLE OF THE SOUL ~ MEISTER ECKHART

ČÍM ĎÁBEL KDYSI ZVÍTĚZIL, TÍM HO PAK PŘEMOHL KRISTUS

Viděls to úžasné vítězství? To slavné dílo kříže? A mám ti povědět, co je ještě podivuhodnější? Všimni si tedy, jakým způsobem k tomu vítězství došlo, a užasneš ještě víc. Pomocí čeho totiž d'ábel kdysi zvítězil, toho použil Kristus, aby ho přemohl; porazil d'ábla jeho vlastními zbraněmi. A poslyš, jak se to stalo.

Znamením naší porážky kdysi byla panna, dřevo a smrt. Tou pannou byla Eva, neboť ještě nepoznala muže, dřevem byl rajský strom, smrtí hřích Adamův. A teď zase Panna, dřevo a smrt. Symboly porážky se tu však stávají symbolem vítězství: místo Evy je tu Maria, místo stromu poznání dobra a zla strom kříže, místo smrti Adamovy smrt Kristova.

Vida, čím d'ábel zvítězil, tím byl také poražen. Z rajského stromu porazil d'ábel Adama, z kříže přemohl Kristus d'ábla. Jedno dřevo sráželo do propasti smrti, druhé naopak přivádí zpět k životu i ty, kteří tam sestoupili již předtím. To první ukrylo poraženého člověka, když se styděl za svou nahotu, druhé naopak obnaženého člověka před zraky všech vyvýšilo jako vítěze. První smrt přivedla všechny, kdo se narodili po ní, do záhuby, druhá naopak vzkřísila k životu i ty, kteří se narodili před ní. „Kdo vyličí mocné Hospodinovy činy?“ (srov. Žl 106, 2) Smrt nás učinila nesmrtelnými, tak podivuhodné je dílo kříže.

Bojoval
Sám
Pán

Chápeš toto víťazství? Chápeš už, jak k němu došlo? Nuže, nyní si také uvědom, jak se toto vítězství zrodilo bez jakékoli naší námahy a jakéhokoli našeho potu. Nepotřísnilí jsme své zbraně žádnou krví, ani jsme se nemuseli postavit do žádného bitevního šiku, ani jsme neutržili žádnou ránu, dokonce jsme ani nebyli očitými svědky toho boje, a přece jsme dosáhli vítězství. Bojoval sám Pán, vítězství je naše. Jestliže je tedy toto vítězství i naším vítězstvím, napodobme vítězné vojáky a radostně dnes zazpívejme chvalozpěv na vítězství. Chvalme svého Pána a volejme:

„Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, peklo, tvůj osten?“

Všechno toto slavné dílo naší spásy vzešlo z kříže. Kříž je znamení triumfu nad démony. Kříž je meč tasený proti hříchu, meč, kterým Kristus probodl Hada. Kříž je vůle nebeského Otce, sláva jednorozeného Syna, radost svatého Ducha. Kříž je ozdoba andělů, bezpečí církve, pycha Pavlova, opevnění svatých. Kříž je světlo celého světa.

Jan Zlatouústý († 407)

(převzato z www.vira.cz)

Církevní otcovia

Sv. Polykarp zo Smyrny

MV

Sv. Polykarp sa narodil okolo roku 69 a bol od detstva vychovávaný ako kresťan zbožnou vdovou, ktorá si ho adoptovala ako sirotu. Pochádzal z Malej Ázie (územie dnešného západného Turecka), ktoré bolo obývané prevažne Grékmi a bolo tu viacero významných ranokresťanských cirkevných obcí. Polykarp bol učeníkom sv. apoštola Jána a stal sa biskupom v Smyrne (dnešný Izmir v Turecku). Ján bol najmladší z apoštolov a teda žil aj najdlhšie a zároveň ako jediný z apoštolov nezomrel mučeníckou smrťou. Zároveň bol jediný apoštol, ktorý Pána neopustil pri jeho smrti a stál s Pannou Máriou pod Ježišovým krížom.

Priamo od sv. Polykarpa sa nám zachoval iba list Filipanom a potom od neznámeho autora z jeho okolia spis Mučeníctvo Polykarpa, ktorý je prvý autentický opis mučeníckej smrti kresťana po opise smrti sv. Štefana v Skutkoch apoštolov. Tento spis bol písaný ako list ostatným cirkvám v Malej Ázii, ktoré Polykarpa dobre poznali a hovorí aj veľa o jeho živote.

List Filipanom sa venuje hlavne otázkam doktríny – kresťanského učenia. Ako sme už spomenuli v predošlých príspevkoch, takmer ihneď po vzniku Cirkvi sa začali objavovať rôzne bludné učenia, ktoré kresťanstvo miešali s pohanstvom, či inak prekrúcali. Tieto bludy sa začali vo väčšej

miere rozširovať od konca prvého storočia, keď väčšina apoštolov bola po smrti a Cirkev sa rozrastala a štafetu viery preberala druhá generácia kresťanov.

Aj preto keď čítate Jánovo evanjelium, ktoré vzniklo ako posledné, jeho jazyk je viac filozofický (keďže Ján pôsobil medzi Grékmi v Malej Ázii), ale zároveň veľmi jasný čo sa týka Kristovho Božstva a jeho ľudskej prirodzenosti – obe jednoznačne potvrdzuje. Sv. Polykarp vo svojom liste tiež potvrdzuje pôvodné učenie apoštolov proti bludárom (heretikom), ktorí tvrdili buď že Ježiš je iba Boh (mal len zdanlivé telo a preto ani v skutočnosti netrpel, len „akože“); alebo, že bol iba človek; prípadne miešali kresťanstvo s rôznymi dobovými filozofiami či pohanskými náboženstvami. Polykarp píše: „Každý, kto nevyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je antikrist, kto neuznáva svedectvo o križi je diabol, a kto prekrúca Pánovo slovo hovoriac, že nebude ani súd, ani vzkriesenie, je prvorodený Satanov.“ Narážal tým do značnej miery na gnostikov.

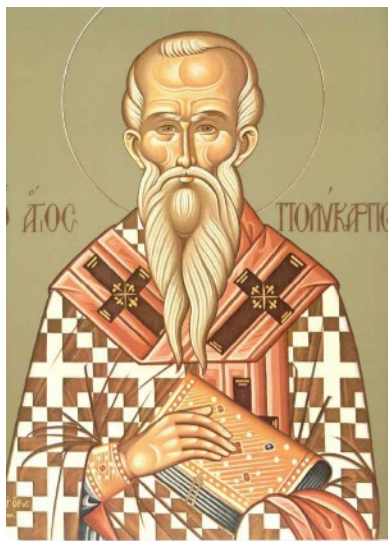
Gnosticizmus pochádza od slova „gnosis“, čo znamená po grécky „poznanie“. Základnou myšlienkou je teda to, že človek je spasený poznaním. Gnosticizmus je ale širším pojmom, ktorým pomenujeme viaceré hnutia a skupiny. Každá z nich ponúkala nejaký druh osvietenia, ktoré získal nejaký guru či filozof. Gnostici do svojho mylného učenia často primiešali kresťanské učenie o spasení a nadprirodzenom svete. Len na okraj - v dnešnej dobe je zase moderný „agnosticizmus“, ktorý pochádzaja z rovnakého gréckeho slova a tvrdí, že pravda sa spoznať nedá a preto nemá ani zmysel nad ňou uvažovať (poznávať môžeme len fakty, ktoré sa dajú fyzicky odmerať).

Veľmi pozoruhodný je príbeh Polykarpovho umučenia a najmä kvôli Polykarpovým rozhovorom so svetskými autoritami. Keď Polykarpa prišli zatknúť miestny úradníci Rímskeho impéria v Smyrne, odohral sa zaujímavý rozhovor. Tu najprv treba podotknúť dve veci – rímsky cisár mal status boha a obetovalo sa mu v rímskych pohanských chrámoch. Na druhej strane Rimania tolerovali všetky ostatné náboženstvá, pokiaľ však nikto verejne nespochybňoval aj božstvo cisára a uznal ho hoci aj len formálne. S tým však kresťania mali problém, keďže uznanie iného boha či obeta cudzím bohom je ťažký hriech proti prvému Božiemu prikázaniu. To Rimania vedeli a keď chceli rímske autority rozpútať prenasledovanie kresťanov, nútili ich vyznať, že cisár je boh a obetovať mu – pričom vedeli, že to kresťania odmietnu.

Preto aj Polykarpovi títo úradníci možno aj z dobrej vôle najprv dohovárali – „Ved' komu to uškodí, keď povieš, že cisár je Pán a keď mu obetuješ, pričom môžeš sláviť aj iné obrady (kresťanské), len aby si bol v bezpečí?“ Pán v židovstve aj kresťanstve je titul, ktorý má len Boh – keďže židia sa držia doslovne druhého Božieho prikázania „Nevezmeš meno Božie

nadarmo“ a pri čítaní Sv. Písma vždy nahradzujú Božie meno „Jahve“ slovom Pán.

Svätý Polykarp odmieta tento zdanlivo neškodný kompromis so zlom. Áno pre človeka, ktorý žije len pre tento materiálny svet to nič neznamená, malá obeta nejakému bohu, v ktorého ani nemusím veriť. Aj v dnešnej dobe vidíme tlaky na takéto zdanlivo malé a neškodné kompromisy so zlom. Tí, ktorí si pamätáte komunizmus, viete čo znamenal zdanlivo neškodný kompromis typu vstupu do komunistickej strany – materiálne výhody rôzneho typu. Dnes je to možno rafinovanejšie v tom, že sa skôr vyžadujú kompromisy, ktoré nie sú až také priamočiare. Stretávame sa s tvrdeniami typu, že „veď dnes je taká doba“, „všetci to robia“, „je to moderné“ a podobne.

Polykarp mal byť upálený v roku 155 v aréne pred zrakmi mnohých divákov, ale keď ho zapálili oheň sa ho nedotkol. Preto ho vojak prebodol a vytrysklo z neho toľko krvi, že to zahasilo oheň, čo okolo neho horel. Tento zázrak videli aj všetci diváci v aréne a vyvolal veľký údiv.

Čirá radost

Anthony de Mello

Četba na pokračování s výběrem některých pasáží.

Máte strach z budúcnosti? Jakýkoli náznak obav, starostí, znepokojení? Ano, váš život není v pořádku. Co na to říkáte? Chcete to napravit? Já to za vás napravím, za pět minut, podle toho, jak jste připraveni. Nemusíte ani vstávat ze židle. Můžete zůstat sedět a napravit to za pět minut. A to myslím vážně. Nejde o žádný obchodní trik, myslím to vážně. Je to tak jednoduché a tak smrtelně vážné, že si toho lidé nevšimnou. A vy toho můžete dosáhnout.

Víte, jak byly objeveny diamantové doly v Jižní Africe? Je to velmi zajímavý příběh. Četl jsem to nedávno. Autor líčil, že nějaký

chlápek, byl to běloch, seděl u náčelnické chýše v jedné z těch jihoafrických vesnic. Místní děti se hrály s něčím, co vypadalo jako kuličky. A najednou se tomu člověku skoro zastavilo srdce, když poznal, že to nejsou kuličky, ale diamanty. Pár jich sebral, a opravdu to byly diamanty.

Tak řekl náčelníkovi vesnice: „Mohli byste mi jich pár dát? Víte, mám doma děti a ty také hrají takovou hru, ale vaše děti mají trochu jiné kuličky. Rád vám za ně dám pytlík tabáku.“ Náčelník se zasmál a řekl: „Podívejte se, to by byla loupež, kdybych si za ty věcičky od vás vzal tabák. Máme jich tady tisíce.“ A dal mu jich plný košík. Ten muž se vrátil se spoustou peněz, koupil půdu v celé oblasti a do deseti let se stal nejbohatším člověkem na světě.

Mohlo by to být podobenství. Je to tragické a bolestivé, když si vzpomenu na vlastní život. Napadá mě, proč jsem ho promarnil? Promarnil jsem ho. Všechny ty úžasné věci, to mi věřte – pastorační činnost, teologická studia, liturgie, a tak dále, a tak dále. Čím více se my kněží zabýváme Božími záležitostmi, tím pravděpodobněji zapomeneme, co je vlastně podstatou Boha, a tím více podléháme sebeuspokojení. To je Ježíšův příběh. Kdo myslíte, že se zbavil Ježíše? Kněží, kdo jiný. Věřící lidé. To je ta hrůza evangelia, chápete?

Ted' si tedy myslím, že jsem svůj život promarnil. Ale ani na minutu jsem toho nelitoval. Nemá smysl ztrácet čas litováním minulosti. Ale je to tak, svůj život jsem promarnil. To mi připomíná jeden příběh o rybáři, který se brzy ráno vydá na ryby, ale nedaří se mu. Nevím proč, já téměř věcem nerozumím, možná je příliš tma, nebo něco takového. Najednou zakopne o nějaký předmět, který vypadá jako pytel. Tak ho sebere – asi ho přinesl příboj z nějaké ztroskotané lodi. Pak pytel otevře a uvnitř nahmatá nějaké oblázky. Bere je jeden po druhém a až do svítání se baví tím, že je hází daleko do moře a podle zvuku se snaží odhadnout, jak daleko ten který oblázek hodil.

Když se začne rozednívat, podívá se do pytle, a najde tam tři drahé kameny. Bože, pytel byl plný drahých kamenů a on to nevěděl! Příliš pozdě. Nebylo příliš pozdě – ještě zbývaly tři kameny. Nebylo příliš pozdě. Není příliš pozdě.

Vraťme se ještě k předchozí úvaze a předpokládejme, že ti lidé, co seděli na diamantových dolech, hladověli. Jejich děti byly podvyživené, hledaly jídlo. Žebraly a prosily všechny okolo, aby jim dali něco k jídlu. A někdo jim řekne: „Poslyšte, neprodávejte tu půdu. Jsou tam diamanty. Vidíte tuhle věc? Je to diamant. Mohli byste ho prodat. Mohli byste za něj dostat sto tisíc dolarů.“ Ale oni řeknou: „To není žádný diamant. Je to kámen.“ Prostě mají utkvělou představu, že to je kámen. Odmítají

naslouchat. Toto je ovšem stav, ve kterém se nacházejí lidé na celém světě. Neslyší vás, nechtějí naslouchat. Vy jim říkáte, že život je neobyčejný, nádherný. Mohli by si užívat, ani minutu by nemuseli prožívat napětí. Žádný tlak, žádná úzkost. Ale chtějí to? „To není možné. Nikdy se to ještě nestalo. Toho nelze dosáhnout.“ Žádná snaha prozkoumat to, přesvědčit se. „Pojďme to zjistit. Jdeme na to.“ „Ne, ne, ne. To nelze provést. Nechci vás poslouchat. Totiž, naši kněží nám řekli,

že to není možné, naši psychologové říkají, že to není možné. A vy nám chcete tvrdit, že toho lze dosáhnout?“

*(Pokračování v
příštím čísle)*

THE BIGGEST LIE

Matthew Kelly

The lies of this world suck the life out of us by destroying our joy. Truth breeds joy. The Gospel animates our lives with that same joy. There is plenty of evidence that the joy we seek can be found by embracing the teachings of Jesus. So what is it that holds us back from fully embracing the Gospel of Jesus Christ?

Our fear and brokenness can be an obstacle. God invites us to a total surrender and we are afraid to let go. The culture and all its distractions can prevent us from seeing the beauty of the life God invites us to live. Self – loathing, unwillingness to forgive ourselves and others, biases and prejudices that have been born from past experiences, complacency toward others in need, selfishness - these are all real obstacles in our quest to authentically live the teachings of Jesus.

The myriad of lies that have always swirled around Christianity have sown doubt in the hearts and minds and eroded the faith of millions. But one lie is having a diabolical impact on the lives of modern Christians. It is the biggest lie in the history of Christianity. And now we have arrived at the heart of the matter. It is worth noting that this lie is not one that non-Christians.

This is the lie: Holiness is not possible.

The great majority of modern Christians don't actually believe holiness is possible. Sure, we believe it is possible for our grandmothers or some medieval saint—just not for us. We don't believe holiness is possible for us. This is one of the greatest tragedies of every Christian era. Search your heart. Do you believe holiness is possible for you? Most Christians don't believe that it is.

I am not sure when or where this belief captured its stranglehold on the spiritual life of Christians and the Church. No doubt there is a complex series of psychological reasons and excuses that cause us to accept and believe this lie. This lie is diabolical in its subtlety. There is evil genius in its effectiveness. It is awful and yet you cannot help but acknowledge its evil genius. To paralyze and neutralize almost every generation of Christians with a single idea is a brilliant feat. Diabolical and evil, but brilliant nonetheless.

It is astounding that just one lie can neutralize the majority of Christians. That's right, neutralize. This lie takes us out of the game and turns us into mere spectators in the epic story of Christianity that continues to unfold in every generation. This one lie is largely, if not primarily, responsible for ushering in the post-Christian modern era throughout Western civilization. It may be the devil's greatest triumph on modern history. This is the holocaust of Christian spirituality.

In a thousand ways every day we tell ourselves and each other that holiness is not possible. We don't use that language, but the fact that the word holiness has disappeared from our dialogue is proof that we consider it either irrelevant or unattainable. When is the last time you heard someone speak about holiness?

Paul was abundantly clear in 1 Thessalonians 4:3 that the very will of God is our holiness. God wants us to live holy lives, grow in character and virtue, and become the best version of ourselves.

But we are too busy with a hundred other things. We don't have time to think about holiness. The very idea of it is cast aside by many as a quest

for an impossible perfection. But holiness is not about being perfect, as we will soon discover.

First, however, we have to get beyond the lie that holiness is not possible, because we cannot completely experience the joy that God wants for us-and that we want for ourselves-until we do.

The saddest part of all this is that this diabolical lie can be utterly demolished, completely debunked, in about ninety second. So let's talk about how we demolish this lie in our hearts, minds, souls, and church communities. This is the first step toward a full understanding of our beautiful faith. This is the first step toward reestablishing our Christian identity in society. This is the first toward building a better world in which our children and grandchildren can grow free and strong, and so much more. This is the first step.

(From the book The biggest lie in the history of Christianity)

The Resurrection is the central theme in every Christian sermon reported in the Acts. The Resurrection, and its consequences were the “gospel” or good news which the Christians brought: what we call the “gospels,” the narratives of Our Lord’s life and death, were composed later for the benefit of those who had already accepted the gospel. They were in no sense the basis of Christianity: they were written for those already converted. The miracle of the Resurrection, and the theology of that miracle, comes first: the biography comes later as a comment on it.

Nothing could be more unhistorical than to pick out selected sayings of Christ from the gospels and to regard those as the datum and the rest of the New Testament as a construction upon it. The first fact in the history of Christendom is a number of people who say they have seen the Resurrection. C. S. Lewis

Mše svatá ve Washingtonu, D.C.

**5. května 2019 slavíme mši svatou v Národní svatyni
Immaculate Conception v české kapli
Panny Marie Hostýnské.
začátek v 12.15pm**

Všichni jsou srdečně zváni oslavit vzkříšeného Ježíše Krista

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Pat a Ed Babor, Frank a Rose Macek, Miro Burjetka, Pavel Kopecky, Alzbeta Sykora, Marta Krauss.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci dubnu: Irene Lesler 3. dubna, Marta Hnízda 4. dubna, Václav Hnízda 9. dubna, William Janek 13. dubna, Julie Vradiak, Jan Pongo 20. dubna, Valentina Marie Valerio 20. dubna, Michal Joseph Sykora 21. dubna, Jitka Abel 22. dubna, Steve Neyland 24. dubna, Zdenka Dlouhy 24. dubna, Maximilian F. Combs 26. dubna, Marie Wolf Hospodarova 29. dubna.

úmysly mší svatých v dubnu 2019

datum	úmysl	dárce
-------	-------	-------

5. dubna	Za + manžela	Alexandra Vondráček
7. dubna	Za krajanskou rodinu	
9. dubna	Za Bohuslava a Františku Rychlíkovy	rodina Hnízдова
11. dubna	For living and deseased Babor family	Pat and Ed Babor
14. dubna	Za + děkana Ludvíka Kuse	rodina Hnízдова
17. dubna	For living and deseased Koval family	Pat and Ed Babor
21. dubna	Za krajanskou rodinu Velikonoční neděle	
24. dubna	For living and deseased Janos family	Pat and Ed Babor
28. dubna	Za + Josephinu Orgon	rodina Hnízдова
30. dubna	For living and deseased Semenyshyn family	Pat and Ed Babor

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Tomáš Baťa byl československý podnikatel, „král obuvi“ – tvůrce světového obuvnického impéria, starosta Zlína (1923–1932) a veřejný činitel.

Spolu s bratrem Antonínem ml. a sestrou Annou založil v roce 1894 ve Zlíně obuvnickou firmu Baťa a postupně z ní vytvořil rozsáhlý komplex výroby, obchodu, dopravy, služeb a financí, byl jedním z největších podnikatelů své doby. Zavedl originální metody řízení výroby a obchodu a také systém motivace pracovníků (Baťova soustava řízení), dokázal ovlivnit množství budoucích ekonomů. Jeho postupy byly na tehdejší podnikání revoluční a jsou stále užívány jako příklady top managementu. Rozsahem svých aktivit (35 oborů výroby, obchodu, dopravy, služeb a financí) působil na úroveň podnikání v Československu, nízkými cenami svých bot ovlivnil profil spotřebního průmyslu. Spolu s budováním svého továrního areálu dokázal podle svých představ přebudovat město Zlín. Jako jeho starosta prosadil koncepci zahradního města s originální funkcionalistickou architekturou; ze Zlína se tento styl šířil spolu s Baťovými továrnami do dalších míst v Československu, Evropě a Severní Americe. Vytvořil rozvětvený vzdělávací systém. Své zaměstnance motivoval k využívání zdokonalovacích kursů celoživotního vzdělávání, zřídil pro ně odbornou školu (Baťova škola práce pro Mladé muže a Mladé ženy). Jako starosta Zlína prosadil zavedení experimentálních forem veřejného školství (zlínské pokusné školství). Zřízením nemocnice ve Zlíně položil základy k moderní péči ve městě a regionu. Prosazováním projektů dálkové železniční, letecké, říční a silniční dopravy mířil ke zlepšení soustavy komunikací v rámci zlínského regionu i celého Československa. Velkou celoživotní oporou Tomáše Bati, jak v soukromém životě, tak i v podnikání, byla jeho žena Marie, vídeňská Češka z velmi dobré rodiny. Byla velmi činnou v sociální a zdravotní sféře. Díky svým aktivitám se stala velmi uznávanou osobností ve Zlíně.

PRVNÍ MOJE UMĚNÍ, na které se pamatuji, byla modlitba. Má zbožná matka naučila mě velmi záhy otčenáš, zdrávas i věřím v Boha.

(zdroj - wikipedia.cz)